Michael egy olyan típusú srác volt, aki tényleg meg tudott őrjíteni. Mindig jókedvű volt és mindig tudott valami pozitívat mondani. Ha valaki megkérdezte, hogy hogy van, azt válaszolta: "Ha jobban lennék, kettő lenne belőlem." Született optimista volt. Ha valamelyik beosztottjának rossz napja volt, Michael azt mondta neki, hogy a helyzet pozitív oldalát kell néznie. Annyira kíváncsivá tett a természete, hogy egy nap odamentem hozzá és azt mondtam: "Ezt egyszerűen nem értem. Nem gondolkozhatsz mindig pozitívan. Hogy csinálod ezt?" Michael azt válaszolta: "Ha reggel felkelek, azt mondom magamnak: "Két lehetőséged van. Választhatsz, hogy jó- vagy rosszkedvű akarsz-e lenni. Minden alkalommal, ha történik valami, magam választhatok, hogy elszenvedője legyek a helyzetnek, vagy tanuljak belőle. Minden alkalommal, ha odajön valaki hozzám, hogy panaszkodjon, elfogadhatom a panaszkodását vagy felhívhatom a figyelmét az élet szépségeire. Én a pozitív oldalt választottam." "Jó, rendben, de ez nem olyan egyszerű." - szóltam közbe. "De, egyszerű." - mondta Michael, "az élet csupa választási lehetőségből áll. Te döntöd el, hogyan reagálsz a különböző helyzetekben. Választhatsz, hogy az emberek hogyan befolyásolják a hangulatod. A mottóm: te döntöd el, hogy hogyan éled az életed." Elgondolkoztam Michael szavain. Rövid idővel később elhagytam a Tower Industry-t, hogy önálló legyek. Szem elől tévesztettük egymást, de gyakran gondoltam rá, ha úgy döntöttem, hogy élek.

Néhány évvel később megtudtam, hogy *Michael* súlyos balesetet szenvedett. Leesett egy kb. 18 méter magas toronyról. 18 órás műtét és sok hetes intenzív ápolás után Michaelt elbocsátották a kórházból fémtámaszokkal a hátában. Mikor meglátogattam, megkérdeztem, hogy érzi magát. Azt válaszolta: "Ha jobban lennék, kettő lenne belőlem. Szeretnéd látni a sebemet?" Lemondtam róla, de megkérdeztem, hogy mi játszódott le benne a baleset pillanatában. "Nos, az első, ami átsuhant az agyamon az volt, hogy a lányom - aki pár hét múlva jön világra - jól van-e? Mikor pedig a földön feküdtem, emlékeztem, hogy két lehetőségem van: választhattam, hogy élek vagy meghalok." "Féltél? Elvesztetted az emlékezeted?" akartam tudni. Michael folytatta: "Az ápolók valóban jó munkát végeztek. Végig azt mondogatták, hogy jól vagyok. De mikor begurítottak a sürgősségire, láttam az orvosok és nővérek arckifejezését, ami azt jelentette: 'Halott ember.' És tudtam, hogy át kell vennem az irányítást." "Mit csináltál?" kérdeztem tőle. "Nos, mikor egy felvételis nővérke hangosan megkérdezte, hogy allergiás vagyok-e valamire, igennel válaszoltam. Az orvosok és nővérek csöndben várták a válaszom. Mély levegőt véve visszaordítottam: 'A gravitációra!' Mialatt az egész csapat nevetett, elmagyaráztam nekik: az életet választottam. Tehát úgy operáltak meg, mintha elő lennék és nem halott."

Michael a tehetséges orvosoknak köszönhetően maradt életben, de csodálni való hozzáállásával is. Tőle tanultam meg, hogy mindennap lehetőségünk van választani, teljes életet élni. Hozzáállás kérdése minden. Ezért ne aggódj amiatt, mi lesz holnap. Mindennap van elég, ami miatt aggódhatsz. És a ma az a holnap, ami miatt tegnap aggódtál.

ÉLVEZD AZ ÉLETET, MERT NEM LESZ TÖBB LEHETŐSÉGED